

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie D.S.

skazanego za przestępstwo art. 279 § 1 k.k. i inn.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 kwietnia 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 1 kwietnia 2025 r., sygn. IX Ka 1120/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. II K 6/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

[WB]

UZASADNIENIE

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest utrwalony pogląd, że wstrzymanie wykonania wyroku na podstawie art. 532 k.p.k., jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 § 2 k.k.w.). Zastosowanie tej instytucji może więc nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku

objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienia w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie na podstawie art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

W wniosku o wstrzymanie wskazano, że za jego uwzględnieniem przemawia bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, skutkujące uniewinnieniem skazanego od popełnienia przypisanych mu czynów bądź skazaniem na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co powinno prowadzić do ustalenia, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Rozważając te okoliczności, nie można było uznać, że w rachubę może wchodzić nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania. Instytucja z art. 532 k.p.k. zastrzeżona jest dla innych okoliczności, w szczególności takich, których wystąpienie w sposób nieuzasadniony zwielokrotnia dolegliwość wynikającą z konieczności przystąpienia przez skazanego do wykonania bądź częściowego wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności (zob. postanowienie SN z 13.04.2023 r., III KK 109/23). Taki przypadek w analizowanej sprawie nie zachodził.

Nadto na obecnym etapie postępowania nic nie wskazuje również, jakoby wniesiona w imieniu skazanego kasacja, mimo wielości postawionych zarzutów miała walor „oczywistej zasadności”, tzn. podniesione w niej zarzuty przekonywały o trafności i skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia bez potrzeby prowadzenia dalszych rozważań prawnych. Niezależnie bowiem od tego, jak

zasadność i skuteczność kasacji ocenia sam jej autor, rozstrzygnięcie w zakresie wniosku nie może pomijać wstępnej analizy materiałów przeprowadzonego postępowania instancyjnego, a więc również dowodu z wyjaśnień skazanego. Ocena sposobu przeprowadzenia postępowania oraz zapatrywań wyrażonych przez orzekające sądy oraz uwzględnienie wywodów zawartych w odpowiedzi prokuratora na kasację (wnioskującego o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej), nie pozwalają – przynajmniej na obecnym etapie procedowania - na wnioskowanie *a limine* o nieprawidłowości całego prawomocnego wyroku. Teza wnioskodawcy o możliwości uniewinnienia skazanego od wszystkich przypisanych mu czynów bądź orzeczenia kary wolnościowej – na tym etapie postępowania – nie jawi się jako oczywista.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że w tej sprawie nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[wb]

[a.ł]

